A. D. 1927 CURRENDA Nrus VII
PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ

Wizytacja kanoniczna

4 parafij dekanatu pilzneńskiego odbędzie się w tym porządku: 29 sierpnia po południu przybędzie JE. Najprz. Ks. Biskup Ordynarjusz do Lubczy i dokona tu wizytacji 30 i 31 sierpnia; w Jodłowej 1 i 2 września; w Przeczycy 3 i 4; w Siedliskach Bogusz 5 i 9.

Wszyscy P. T. Kapłani wezmą we Mszy św. w tych dniach, o ile pozwolą rubryki orationem de Spiritu Sancto.

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

INSTRUCTIO

AD ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS CETEROSQUE LOCORUM ORDINARIOS: DE SENSUALI ET DE SENSUALI-MYSTICO LITTERARUM GENERE.

Inter mala huius aetatis funestissima, quae doctrinam christianam de moribus penitus subvertunt atque animabus, Iesu Christi emptis pretioso Sanguine, admodum nocent, imprimis numeranda sunt ea litterarum genera quae sensualitati et libidini aut etiam lascivo cuidam mysticismo indulgent. Huiusmodi sunt praecipue fabulae romanenses, narratiunculae commenticiae, dramata, comoediae, quarum quidem scriptionum incredibiliter fecunda sunt haec tempora quotidieque maior ubique copia diffunditur.

Quae ingeniorum commenta quibus tam multi, maximeque iuvenes, tantopere capiuntur, si pudoris et honestatis finibus, non sane angustis, continerentur, non solum sine fraude delectare, sed etiam ad legentium mores conformandos prodesse possent.

Nunc vero satis dolere non licet, ut dictum est, ex hac affluentia librorum in quibus magna cum fascinatione nugacitatis par inest turpitudo, gravissimam animarum iacturam exsistere. Etenim quam plures huius generis scriptores fulgentissimis imaginibus impudica facta depingunt; obscoenissima quaeque, modo tecte, modo aperte et procaciter, omni castimoniae lege neglecta, enarrant; subtili quadam analysi vitia carnalia vel pessima describunt eaque cunctis orationis luminibus et lenociniis exornant, adeo ut nihil iam in moribus inviolatum relinquatur. Id omne quam perniciosum sit, praesertim adolescentibus, quibus fervor aetatis difficiliorem efficit continentiam, nemo est qui non videat. Volumina autem illa, tenuia saepe, parvo venalia prostant apud bibliopolas, per vias et plateas civitatum, in stationibus, quae dicuntur, viae

ferreae, eademque in manus omnium mira rapiditate veniunt et familias christianas in magna et luctuosa frequenter discrimina adducunt. Nam quis ignorat litteris eius modi phantasiam fortiter excitari, effrenatam libidinem vehementer accendi et cor in coenum turpitudinum trahi?

Ceteris vero fabulis amatoriis multo peiores solent ab iis proferri qui, horribile dictu, pabulum morbosae sensualitatis rebus sacris cohonestare non verentur, amoribus impudicis quamdam pietatem in Deum et religiosum mysticismum, falsissimum quidem, intexendo: quasi Fides cum rectae vivendi normae negligentia, imo impudentissima infitiatione, componatur et virtus religionis cum morum depravatione consocietur. Contra, sanctum est vitam aeternam neminem consequi posse, qui, licet veritates divinitus revelatas vel firmissime credat, praecepta tamen a Deo data non custodit, cum christiani hominis ne ipsum quidem mereatur nomen quicumque fidem Christi professus, Christi vestigiis non ingreditur: „Fides sine operibus mortua est" (Iac., 2, 26) monuitque Salvator noster: „Non omnis qui dicit mihi Domine, Domine, intrabit in regnum caelorum, sed qui facit voluntatem Patris mei, qui in caelis est, ipse intrabit in regnum caelorum" (Matt., 7, 21).

Ne quis vero illa opponat: in pluribus illorum librorum nitorum et ornamenta orationis vere laudanda inesse, psychologiam hodiernis inventis congruentem praeclare doceri, lascivas autem corporis voluptates eo reprobari quod exprimantur, ut sunt, foedissimae, aut quod interdum cum conscientiae angoribus coniunctae ostendantur, vel quod patefiat quam saepe extrema turpissimi gaudii luctus cuiusdam poenitentiae occupet. Nam neque scribendi elegantia, nec medicinae aut philosophiae scientia — si modo his litterarnm generibus ea continentur — nec mens, quaevis ea sit, auctorum impedire unquam possunt quominus lectores, quorum generatim, propter naturae corruptionem, magna est fragilitas magnaque ad luxuriam propensio, paginarum immundarum illecebris sensim irretiti, et mentibus pervertantur et cordibus depraventur, ac, remissis habenis cupiditatum, ad scelera omnis generis delabantur, vitamque ipsam, sordibus oppletam, fastidientes, haud raro se ipsi interimant.

Ceterum quod mundus, qui sua quaerit usque ad contemptum Dei, his libris delectetur, eosdemque divulget, mirandum non est; sed maxime dolendum, a scriptoribus qui christiano nomine se iactant, operam studiumque im tam exitiosas litteras conferri. Numquid fieri potest ut principiis ethicae evangelicae adversando, adhaereatur Iesu benedicto, qui omnibus, ut carnem cum vitiis et concupiscentiis suis crucifigant, praecepit? „Si quis vult — inquit — post me venire, abnegat semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me" (Matt., 16, 24).

Atque eo quidem audaciae et impudentiae scriptores processisse non paucos videmus, ut ea ipsa vitia suis libris in vulgus spargant, quae Apostolus vel nominari a christifidelibus vetuit: „Fornicatio autem, et omnis immunditia... nec nominetur in vobis, sicut decet sanctos" (*Eph.*, 5, 3). Discant isti tandem aliquando se duobus dominis servire non posse, Deo et libidini, religioni et impudicitiae. „Qui non est mecum — ait Dominus Iesus — contra me est „(Matt., 12, 30), ac certe cum Iesu Christo non sunt scriptores sordidis descriptionibus bonos depravantes mores, qui societatis civilis ac domesticae sunt verissima fundamenta.

Itaque perspecta litterarum lascivarum colluvie, quae quoquo anno latius omnes

fere nationes inundat, Sacra haec Suprema Sancti Officii fidei et moribus tuendis praeposita Congregatio, Apostolica auctoritate ac nomine SSmi Domini Nostri Pii Divina Prov. Papae XI, omnibus locorum Ordinariis mandat, ut omni qua possunt ope tanto tamque praesenti malo mederi conentur.

Profecto ipsorum est, qui a Spiritu Sancto positi sunt regere Ecclesiam Dei, in omnia, quae in suis dioecesibus typis imprimantur et edantur, solerter diligenterque invigilare. Neminem autem illud effugit, libros, qui toto orbe hodie vulgantur, longe crebriores esse quam qui a Sede Apostolica examini possint subiici. Propterea Pius X. s. r. Motu-proprio „*Sacrorum Antistitum*" haec edixit: „Quicumque in vestra uniuscuiusque dioecesi prostant libri ad legendum perniciosi, ii ut exsulent fortiter contendite, solemni etiam interdictione usi. Etsi enim Apostolica Sedes ad huiusmodi scripta e medio tollenda omnem operam impendat, adeo tamen iam numero crevere, ut vix notandis omnibus pares sint vires. Ex quo fit, ut serior quandoque paretur medicina, quum per longiores moras malum invaluit".

Nec vero talium voluminum et opusculorum pleraque, quamquam perniciosissima, speciali Supremae huius Congregationis censura plecti valent. Quare Ordinarii ex canone 1397 § 4. C. I. C. per se aut per Consilia *a vigilantia*, quae quidem Summus idem Pontifex, litteris encyclicis „*Pascendi dominici gregis*" instituit, sedulo naviterque gravissimum istud munus explere studeant; neque opportune denunciare in dioecesanis Commentariis praetermittant eosdem libros uti damnatos et quam maxime noxios.

Praeterea quis ignorat Ecclesiam generali lege iam statuisse, ut libri pravitate infecti, qui morum integritatem data opera vel ex professo laederent, vetiti haberentur omnes, perinde ac si in *Indicem* librorum prohibitorum relati essent? Consequitur inde ut peccatum letale ab iis admittatur qui sine permisione debita librum non dubie salacem legant, etiamsi ab auctoritate ecclesiastica non sit nominatim damnatus. Et quia de hac re, maximi quidem momenti, falsae et exitiosae opiniones obtinent inter christifideles, ideo locorum Ordinarii pastoralibus admonitionibus curent, ut imprimis parochi eorumque adiutores animum in id intendant, et fideles opportune edoceant.

Insuper omnibus declarare qui libri nominatim, pro singularum dioecesium necessitatibus, ipso iure prohibiti sint Ordinarii ne omittant. Quod si fideles a volumine quopiam arcere efficacius celeriusque se posse existiment si peculiari decreto illud improbent, hoc suo iuro omnino utantur oportet sicut, gravioribus causis postulantibus, id ipsum consuevit S. Sedes, ad praescriptum canonis 1395 § 1 C. I. C.: „Ius et officium libros ex iusta causa prohibendi competit non solum supremae auctoritati ecclesiasticae pro universa Ecclesia, sed pro suis subditis Conciliis quoque particularibus et locorum Ordinariis".

Denique haec Suprema Sacra Congregatio omnes Archiepiscopos, Episcopos et reliquos locorum Ordinarios iubet, occasione relationis dioecesanae, quidquid contra libros lascivos statuerint et exsecuti sint, Sancto Officio manifestare.

Ex aedibus Sancti Officii, die 3 Maii 1927.

L. † S. R. CARD. MERRY DEL VAL, *a Secretis*

W sprawie Y. M. C. A.

Do Duchowieństwa i Wiernych!

Już przed kilku laty zmuszoną była Stolica Święta wystąpić z ostrzeżeniem do biskupów świata przed niebezpieczeństwem, jakie zagraża katolickiej młodzieży ze strony międzynarodowej organizacji protestanckiej, t. zw. Y. M. C. A.

Wobec propagandy, jaką ta organizacja rozwinęła pośród kół młodzieży w Polsce, widzieli się zniewoleni biskupi wystąpić w myśl wskazań Ojca Świętego z takiem samem ostrzeżeniem i czterech pośród nich, w których diecezjach dawała się odczuwać propaganda Y. M. C. A., wydało orędzia w obronie najdroższych ideałów naszej młodzieży. Tymczasem władze szkolne zostały wezwane, ażeby nie czyniły trudności młodzieży w uczestniczeniu w pracach Y. M. C. A.

Wiadomo dziś wszystkim, jakie zaniepokojenie wywołało to wezwanie władz szkolnych i jak szkodliwie wpłynęło na sumienia, mącąc je. Wobec tego poczuwamy się do obowiązku, jako stróże zwierzonych nam sumień, zabrać w tej sprawie głos i oświadczamy, że wszyscy łączymy się solidarnie z ostrzeżeniem, wyrażonem w listach czterech księży biskupów, i wzywamy całe społeczeństwo katolickie do posłuszeństwa wskazaniom Kościoła. Warszawa, dnia 30 czerwca 1927 r.

† *Aleksander Kardynał Kakowski*, arcyb. metrop. Warszawski; † *August Kardynał Hlond*, arcyb. metrop. Gnieźnieński i Poznański; † *Józef Teodorowicz*, arcyb. Lwowski obrz. orm.; † *Adam Sapieha*, arcyb. metrop. Krakowski; † *Romuald Jałbrzykowski*, arcyb. metrop. Wileński; † *Bolesław Twardowski*, arcyb. metrop. Lwowski obrz. łać.; † *Piotr Mańkowski*, arcyb.; † *Anatol Nowak*, biskup Przemyski obrz. łać.; † *Leon Wałęga*, biskup Tarnowski; † *Antoni Julian Nowowiejski*, biskup Płocki; † *Marjan Ryx*, biskup Sandomierski; † *Augustyn Łosiński*, biskup Kielecki; † *Józefat Kocyłowski*, biskup Przemyski obrz. gr.-kat.; † *Zygmunt Łoziński*, biskup Piński; † *Stanisław Gall*, biskup Wojsk Polskich; † *Adolf Szelążek*, biskup Łucki; † *Marjan Fulman*, biskub Lubelski; † *Henryk Przeździecki*, biskup Podlaski; † *Stanisław Łukomski*, biskup Łomżyński; † *Wincenty Tymieniecki*, biskup Łódzki; † *Teodor Kubina*, biskup Częstochowski; † *Stanisław Okoniewski*, biskup Chełmiński; † *Arkadjusz Lisiecki*, biskup Katowicki; † *Władysław Krynicki*, biskup-admin. diecezji Włocławskiej; † *Karol Fischer*, biskup-sufragan Przemyski obrz. łać.; † *Wojciech Owczarek*, biskup-sufragan Włocławski; † *Czesław Sokołowski*, biskup-sufragan Podlaski; † *Antoni Laubitz*, biskup-sufragan Gnieźnieński; † *Stanisław Rospond*, biskup-sufragan Krakowski; † *Karol Radoński*, biskup-sufragan Poznański.

Dzieło Rozkrzewienia Wiary

Ks. A. Biliński, diecezjalny Dyrektor Dzieła, zwraca się z następującą prośbą do P. T. Duchowieństwa:

Zamianowiany przez J. E. Najprzewiel. Ks. Biskupa Kierownikiem diecezjalnym Dzieła Rozkrzewienia Wiary, przesłałem wszystkim Urzędom parafjalnym potrzebne druki z prośbą o założenie tegoż Dzieła w poszczególnych parafjach.

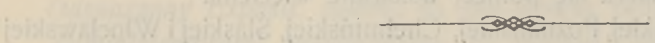
Jakkolwiek sprawa ta może w dzisiejszych ciężkich czasach natrafiać na trudności, to jednak nam kapłanom nie wolno się niemi zrażać i odkładać ją do lepszych czasów. Ojciec św. Pius XI w Encyklice „Rerum Ecclesiae gestarum" domaga się tego od nas w słowach bardzo stanowczych: „Jeżeli nikomu z wiernych świeckich nie wolno lekceważyć tego obowiązku — wspierania misyj — *czy mógłby to uczynić kler*, przedziwnie przez Chrystusa wybrany i dopuszczony do uczestnictwa w Jego kapłaństwie i apostolacie?" — Ten obowiązek wzięliśmy na siebie dobrowolnie, wstępując w szeregi Związku Misyjnego Kleru, którego zadaniem według wspomnianej Encykliki — obok innych — „wspierać w diecezji wszelkiemi sposobami Dzieło Rozkrzewienia Wiary... które wśród innych Związków Misyjnych zajmuje naczelne miejsce... a któremu to Dziełu katolicy muszą pośpieszyć z jeszcze wydatniejszą pomocą, aby mogło całkowicie sprostać rozlicznym potrzebom misyj".

Dlatego to, mimo ciężkich czasów, mimo wszelkich innych przeszkód, „nie wstydźcie się P. T. Carissimi Confratres stać się niejako żebrakami dla Chrystusa i zbawienia dusz; nie wstydźcie się — przy każdej sposobności, czy w kazaniach na ambonie, czy w przemowach podczas zmianek różańcowych, nabożeństw do Serca Pana Jezusa w I-sze piątki miesiąca i t. p. — przedkładać ludowi, ażeby owa składka, jaką Dzieło Rozkrzewienia Wiary zbiera co roku, pomnażała się i wzrastała" (Encyklika), a mam mocne przekonanie, że w każdej parafji da się zorganizować po kilka lub kilkanaście dziesiątek, które i modlitwami codziennemi i składkami pieniężnemi pospieszą z pomocą misjonarzom. „O błogosławieni wy i ci wszyscy, którzy pójdą za waszem wezwaniem... Bo wspieranie misyj czyni nas nietylko uczestnikami zasług i chwały misjonarzy; ono pomaga także do naszego osobistego wewnętrznego uświęcenia. I dlatego pragniemy gorąco, aby nietylko każda parafja, ale każdy kapłan oddał się na usługi tego Dzieła". (Z przemowy Piusa XI na I Międzynarodowym Kongresie Związku Misyjnego Kleru, Curr. II z r. 1923, str. 24).

P. T. XX. Dziekanów proszę gorąco, aby podczas wizytacji swoich dekanatów zechcieli zwrócić swą uwagę i na to, czy w parafji Dzieło Rozkrzewienia Wiary istnieje i jak się rozwija z każdym rokiem.

Nowe karty wpisowe do Dzieła Rozkrzewienia Wiary będą gotowe według ogłoszenia w „Misjach Katolickich" z czerwca b. r. we wrześniu. Wtedy prześlę je wraz z czekami P. K. O. każdemu Dyrektorowi parafjalnemu w ilości, w jakiej ich zażąda.

Ks. Andrzej Biliński
Kierownik diecezjalnego Dzieła Rozkrzewienia Wiary

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23-go lutego 1927 w sprawie wykonywania kary więzienia i aresztu zapobiegawczego na duchownych i zakonnikach

Na podstawie artykułu XXII Konkordatu pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską (Dz. Ustaw R. P. Nr. 72, poz. 501—502 zarządzam co następuje:

§ 1. Duchowni świeccy i zakonnicy, skazani na karę więzienia (zwykłego i zastę-

pującego dom poprawy t. j. na czas do 6 lat) lub twierdzy według kodeksu karnego z 1903 r., więzienia zwykłego według Ustawy karnej z 1852 r., albo więzienia (do lat 5) lub twierdzy według Kodeksu karnego z 1871 r., korzystają przy wykonywaniu kary z następujących ulg regulaminu więziennego, o ile nie zostali pozbawieni godności kościelnej przez właściwego Ordynarjusza:

a) odbywają karę w celach pojedynczych;

b) mają prawo do odprawiania Mszy św. w granicach zarządzeń Ordynarjusza, przyczem w czasie Mszy świętej w kaplicy więziennej nie mogą być obecni więźniowie;

c) w ciągu całego czasu trwania kary mają być odseparowani od więźniów innych kategoryj i nie mogą stykać się z nimi ani podczas spaceru, nabożeństwa, pracy i innych okresów życia więziennego;

d) mają prawo posiadania własnej pościeli, noszenia własnego ubrania (duchownego lub świeckiego, stosownie do zarządzenia Ordynarjusza) oraz bielizny;

e) mają prawo żywienia się na koszt własny, lub zakupywania żywności dodatkowej w granicach umiarkowania — z funduszów złożynych do depozytu więziennego lub otrzymanych w drodze wynagrodzenia za pracę;

f) mogą korzystać z brewjarza, książek, gazet, pism i t. p. treści religijnej, a także ogólnej w granicach regulaminu więziennego;

g) korzystać z półgodzinnego spaceru na dziedzińcu więziennym;

h) nie mogą być do nich stosowane żadne inne kary dyscyplinarne poza karą nagany, pozbawienia ulg i przywilejów (przewidzianych regulaminem więziennym), postu na czas do dwóch dni, zwiększenia ilości przymusowej pracy lub zmniejszenia wynagrodzenia, przyznanego za pracę;

W razie zastosowania kary postu, pozbawienia pościeli i ściemnienia celi należy niezwłocznie zawiadomić lekarza, aby mógł przedstawić swój wniosek w przedmiocie zamierzonej lub wykonanej kary, ewentualnie wcześniejszego jej przerwania;

i) nie mogą być zatrudnieni pracą, uwłaczającą ich godności duchownej, w szczególności nie mogą być używani do robót gospodarczych w więzieniu. Przy wyborze zatrudnienia dla tej kategorji więźniów należy stosować pracę kancelaryjną, bibljoteczną i t. p.;

j) więźniów tej kategorji należy transportować osobno od innych więźniów, przytem nie mogą być prowadzeni przez ulicę w ubraniu duchownem ani też w kajdanach.

§ 2. Dla duchownych świeckich i zakonników, skazanych na kary przewidziane w paragrafie poprzednim przeznacza się poniżej wskazane więzienia:

1) Dla Diecezyj: Gnieźnieńskiej, Poznańskiej, Chełmińskiej, Śląskiej i Włocławskiej — Wronki w województwie Poznańskiem.

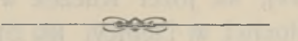
2) Dla Diecezyj: Krakowskiej, Tarnowskiej, Przemyskiej obrz. łacińskiego, Przemyskiej obrz. gr. kat., Lwowskiej obrz. łać., Lwowskiej obrz. gr. kat., Lwowskiej obrz. ormiańskiego, Stanisławowskiej obrz. gr. kat., Łuckiej — Drohobycz w województwie Lwowskiem.

3) Dla Diecezyj: Warszawskiej, Częstochowskiej, Kieleckiej, Sandomierskiej, Lubelskiej, Pińskiej, Podlaskiej, Wileńskiej, Łomżyńskiej, Płockiej i Łódzkiej — Warszawa — Mokotów.

§ 3. Duchowni świeccy i zakonni pozostający w areszcie zapobiegawczym (tymczasowem przytrzymaniu — areszcie śledczym) korzystają z praw przewidzianych w przepisach ogólnych, a nadto mają do nich zastosowanie postanowienia § 1. lit. a), b), c), d), f), j)

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Meysztowicz.*

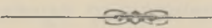

Rekolekcje

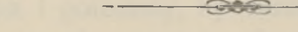
a) w Seminarjum duchownem w Tarnowie odbędą się od 19 do 23 września. Początek 19 września (poniedziałek);

b) w Domu rekolekcyjnym we Lwowie odbędą się w sierpniu od 8 do 12 i od 22 do 26 (od 29/VIII do 2/IX rekolekcyj nie będzie) — we wrześniu od 12 do 16 i od 19 do 23. Zgłaszać się: Lwów, Dunin-Borkowskich 11;

c) OO. Jezuici w Nowym Sączu dadzą wolne pokoje z utrzymaniem na rekolekcje tym kapłanom, którzyby w ciągu roku chcieli prywatnie odprawić ćwiczenia duchowne. Służyć będą także kierownictwem duchownem. Adres: Ks. Superjor OO. Jezuitów — Nowy Sącz, ul. Ks. Piotra Skargi 10.

Jest jeszcze pewna ilość egzemplarzy książki p. t. „Poradnik dla duchownych" — na podstawie Kurend diecezjalnych opracował ks. Dr Jan Bernacki. Cena 5 Zł. Dochód na Małe Seminarjum. Zamawiać w kancelarji kurjalnej.

Zmiany wśród Duchowieństwa

Zamianowani: Honorowym Radcą Kurji ks. jubilat Wilhelm Skopiński, proboszcz w Padwi; dziekanem łąckim ks. Marcin Rojek, proboszcz w Tylmanowej, w miejsce ks. Prałata Macieja Maryniarczyka, który z tego urzędu zrezygnował.

Instytuowany na probostwo w Szczurowej ks. Bartłomiej Harbut, proboszcz w Gumniskach Fox.

Odznaczony Exposit. canon.: ks. Jan Kowal, proboszcz w Pogorskiej Woli.

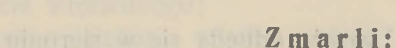
Administratorami zamianowani: ks. Marjan Habela w Łękach Górnych; ks. Jan Sarna w Nockowej, ks. Michał Kurmaniak w Gumniskach Fox, ks. Wojciech Papież w Krzyżanowicach *(in spiritualibus).*

Przeniesieni XX. wikarjusze: ks. Jan Sadkiewicz z Borowej do Ostrów Tuszowskich, ks. Jakób Stabrawa ze Szczurowej do Łączek Kucharskich, ks. Karol Zając z Łączek do Szczurowej, ks. Józef Bocheński z Nowego Wiśnicza do Kobylanki, ks. Jan Burgiel z Okulic do Zassowa, ks. Antoni Kaczmarczyk z Kamienicy do Wielopola, ks. Jan Karaś z Rzezawy do Piwnicznej, ks. Józef Misiak z Bochni do Olesna, ks. Jakób Pabis z Rzepiennika do Szczucina, ks. Jan Rozembarski z Piwnicznej do Nockowej, ks. Mi-

chał Sotowicz z Olesna do Nowego Wiśnicza, ks. Jan Wolanin ze Straszęcina do Porąbki Uszewskiej, ks. Władysław Lassowski z Porąbki Uszewskiej do Bochni, ks. Józef Jandziszak z Kobylanki do Straszęcina, ks. Adam Chmiel ze Szczucina do Rzepiennika Biskupiego, ks. Dr Franciszek Goc, po ukończeniu studjów w Rzymie, do katedry.

Nowowyświęceni otrzymali posady wikarjuszów: ks. Franciszek Głąb w Kamienicy, ks. Franciszek Kazek w Borowej, ks. Józef Kuczek w Mikluszowicach, ks. Jan Kurek w Kolbuszowej, ks. Henryk Stochel w Dębicy, ks. Stanisław Szafrański w Okulicach, ks. Józef Węgrzyn w Rzezawie.

A divinis suspensus R. Josephus Panek, coop. in Wielopole.

Zmarli:

Ks. Stanisław Rzepecki, ur. w r. 1865, wyśw. 1899, emeryt, zmarł 21 czerwca w Krakowie; ks. Józef Piechowicz, proboszcz w Nockowej, ur. w r. 1866, wyśw. 1892, zmarł 26 czerwca. *Societati precum adscripti.*

R. i. p.!

Z KURJI BISKUPIEJ

W Tarnowie, dnia 5 sierpnia 1927

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† LEON
Biskup

Nakładem Kleru Diecezjalnego — Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie